

ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

GORDANA MUDRI - ΣΙΑ ΠΕΡΡΟΥ
ΝΑΤΑΣΑ ΤΣΙΤΣΙΡΙΔΑΚΗ - ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου από όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνού της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Gordana **Mudri** - Σία **Πέτρου** - Νατάσα **Τσιτσιριδάκη** - Κατερίνα **Χαρίση**

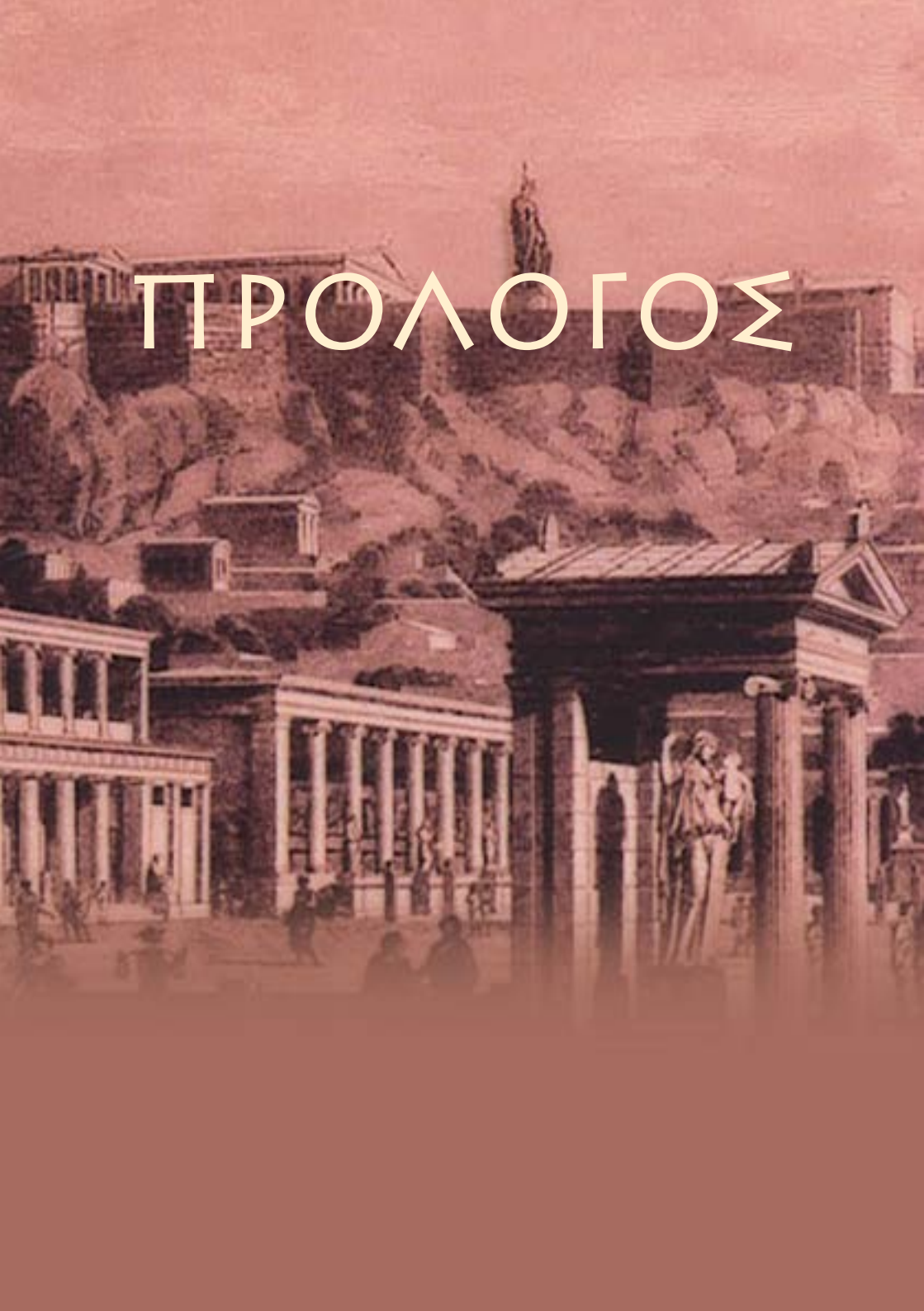

ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Πρόλογος	7
Περιμένοντας τον Θησέα Gordana Mudri	9-10
Ο Ιοβάτης και το χρυσό σανδάλι Σία Πέρρου	11-13
Παραμύθι ταυροκαθαπτών Νατάσα Τσιτσιριδάκη	14-17
Στολίδια στο όνομά της Κατερίνα Χαρίση	18-22
Μια καθημερινή στην αρχαιότητα Σία Πέρρου	23-25

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Οι ιστορίες από την αρχαία Ελλάδα έχουν τη δική τους μαγεία. Είναι εκεί που μπλέκει ο μύθος με την ιστορία και την φαντασία. Είναι εκεί που όλα επιτρέπονται και ταυτόχρονα πρέπει να είσαι σε όλα προσεκτικός, γιατί αυτοί που θα τις διαβάσουν ξέρουν τον μύθο και την ιστορία. Έτσι η φαντασία πρέπει να ακροβατεί μεταξύ των δυο χωρίς να τις ενοχλήσει.

Οι τέσσερις κυρίες του Ονί, η Gordana Mudri, η Σία Πέρρου, η Νατάσα Τσιτσιριδάκη και η Κατερίνα Χαρίση επιστρέφουν και με τη πένα τους ξεδιπλώνουν τη φαντασία τους κυριολεκτικά πέρα από τον χρόνο.

Τώρα η σειρά σας να αφήσετε μύθους και ιστορία να μπλέξουν στον ιστό της φαντασίας τους.

Καλή ανάγνωση

Θάνος Καλαμίδας

Αρχισυντάκτης Ονι magazine

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΘΗΣΕΑ

Gordana *Mudri*

Περιπλανιέμαι σε διαδρόμους σκοτεινούς. Δεν θυμάμαι πια το φως. Δεν μετράω τις ημέρες. Μια φορά κι έναν καιρό ήμουν άνθρωπος. Τώρα είμαι μια σκιά, αλυσοδεμένος με το χρόνο και την τρέλα.

Μια φορά κι έναν καιρό προσπάθησα να παλέψω. Προσπάθησα να επιβιώσω. Να μείνω στο φως. Αλλά κανένας δεν ήταν στο πλευρό μου. Οι Ιστοί του κακού έγιναν πυκνότεροι. Τα πλοκάμια του μίσους ισχυρότερα. Τρέχοντας μακριά από το κακό - έγινα το κακό. Τρέχοντας μακριά από το σκοτάδι - μπήκα βαθύτερα στην αγκαλιά κρύων σκοτεινών διαδρόμων. Αναζητώντας καταφύγιο - έγινα παγίδα για τους άλλους.

Δεν υπήρχε γυρισμός. Οι υγροί, κρύοι διάδρομοι έγιναν το σπίτι μου. Η βαριά μυρωδιά του θανάτου έγινε ο αέρας της ζωής μου. Οι πέτρες καλύπτονται με σαπισμένα πτώματα. Η γλοιώδης υφή τους κολλάει στο σώμα μου. Με ζεσταίνουν. Το θήραμα έγινε ο κυνηγός.

Παραπατάω ανάμεσα σε οστά των απελπισμένων. Σκοτεινές κοιλότητες αντιλαλούν τις τελευταίες κραυγές τους. Η ελπίδα χάνεται με σπασμούς δυσπιστίας. Τα χέρια μου είναι καλυμμένα με αίμα. Μια σκούρα κρούστα αυτών που δεν ζουν πια. Και μεγαλώνω. Γίνομαι όλο και πιο δυνατός. Η Αθωότητά τους γίνεται το φαγητό μου. Ο φόβος τους είναι φωτιά μου. Ο θάνατός τους το κρεβάτι μου.

Η ηχώ των βημάτων μου παγώνει το αίμα αυτών που έχουν χαθεί. Ψάχνουν για καταφύγιο. Ψάχνουν για το φως. Μόνοι. Χαμένοι. Αδύναμος. Όπως ήμουν εγώ τότε. Πριν. Στην αρχή.

Η σκιά μου - η τελευταία τους πνοή, παγωμένη στο χρόνο. Η γλυκιά γεύση του αίματός τους γλιστρά στο διψασμένο λαιμό μου. Και όλο δυναμώνω. Και γίνομαι ακόμα πιο δυνατός. Είμαι ένα τέρας δυναμωμένο από τις αδυναμίες τους. Είμαι η απάντηση στη τρέλα τους. Είμαι το παιδί των νεκρών. Είμαι ο θάνατος.

Νιώθω πόνο. Βαθιά μέσα στην κρύα καρδιά μου μια σπίθα φωτός σιγοκαίει. Με σκίζει και με κομματιάζει από μέσα, ύπουλη - αδίστακτη. Μια υπενθύμιση του χρόνου που έχει φύγει. Ουρλιάζω σαν πληγωμένο θηρίο. Οι πέτρες τρέμουν στο βρυχηθμό μου, αλλά οι τοίχοι δεν πέφτουν. Ο λαβύρινθος της απόγνωσης είναι φρούριο άφθαρτο. Τρέχω πιο βαθιά. Αισθάνομαι τα δάκρυα. Νιώθω σαν κάποιος που έχει από καιρό θαφτεί. Ο πόνος είναι ανυπόφορος.

Πού είσαι Θεσέα; Χρειάζομαι το νήμα σου για να δω και πάλι το φως.

Ο ΙΟΒΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΣΑΝΔΑΛΙ

Σία Πέρρου

“Άντε κυρά μου να σε χαρώ, μπες να κολυμπήσεις πριν σε πάρει αντρικό μάτι είδηση και ο πατέρας σου με σκοτώσει πριν προλάβω να πω ήμαρτον.

- Καλή μου Αίθρα, μην ανησυχείς τόσο, αφού ξέρουμε ότι τέτοια ώρα κανείς δεν περνά από εδώ.

- Ποτέ δεν ξέρεις ποιον θα συναντήσεις και πότε. Πέσε να κολυμπήσεις και μην καθυστερήσεις πολύ.”

Η Ροδώπη έπεσε στη θάλασσα και άρχισε να κολυμπάει. Η Αίθρα έκατσε στην αμμουδιά και έλυσε πάνω στα πόδια της το πουγκί της που είχε μέσα λίγο ψωμί, αποξηραμένα σύκα, κάστανα, στραγάλια και μερικά βελανίδια.

Που πάντα την μάλωνε η Ροδώπη γιατί συνήθως τα βελανίδια τα προτιμούσαν οι φτωχοί και δεν ήταν φτωγή, γιατί από τότε που γεννήθηκε η Ροδώπη ανέλαβε τη φροντίδα της και ποτέ δεν της φέρθηκαν σα σκλάβα, αλλά σαν ισότιμο μέλος της οικογενείας τους και αυτό της το θύμιζε πολύ συχνά η κυρά της.

Εκείνη όμως δεν το έκανε επειδή ένιωθε φτωχή ή επειδή ήταν κάποτε σκλάβα, αλλά γιατί της άρεσαν πολύ τα βελανίδια και όσο μεγάλωνε τόσο περισσότερο ήθελε να τα τρώει. Και στο κάτω-κάτω την αγαπάει, τη φροντίζει, τη μορφώνει δεν θα της πει ένα μικρό παιδί τι θα φάει και τι όχι “- Θα φάω ότι θέλω και δεν θα δώσω σημασία στα λόγια ενός παιδιού!”, είπε φωναχτά.

Πότε πέρασαν δεκατέσσερα χρόνια, μεγάλωσε η Ροδώπη και σε λίγο θα ερχόταν η ώρα να παντρευτεί. Πως θα παντρευτεί, που ακόμα σαν παιδί τη βλέπει στα δικά της μάτια...

“Γέρασα μάλλον δεν ξέρω τι λέω, ο προορισμός μιας γυναίκας είναι η οικογένεια. Αχ Θεοί, κάντε να βρεθεί ένας καλός άντρας για τη Ροδώπη μου!!!” είπε σηκώνοντας τα χέρια ψηλά, και κατεβάζοντας τα έχωσε ένα κομμάτι ψωμί μαζί με ένα κάστανο στο στόμα της.

Έτσι όπως ήταν μπουκωμένη συνέχιζε σκέφτεται τη κυρά της και παράλληλα να την παρακολουθεί όσο εκείνη κολυμπούσε. Τις σκέψεις της σταμάτησε η φωνή ενός αετού που έκανε βουτιά προς στην αμμουδιά και βούτηξε ένα από τα χρυσά σανδάλια της Ροδώπης.

Με το που το βλέπει αρχίζει να του πετάει βότσαλα αλλά πέταξε τόσο γρήγορα ο αετός που δεν μπόρεσε να κάνει τίποτα η Αίθρα.

Ακούγοντας τις φωνές της, η Ροδώπη βγήκε έξω και έμαθε τα μαντάτα για το χαμένο σανδάλι της. Η Αίθρα ήταν απαρηγόρητη που άφησε τις σκέψεις της να τη παρασύρουν και ο αετός να βρει ευκαιρία να βουτηξει το σανδάλι της κυρά της. Η Ροδώπη αφού ντύθηκε και έβαλε το ένα σανδάλι της πήρε την Αίθρα και πήρε το δρόμο του γυρισμού.

Ο αετός περνώντας πάνω από τη Λυκία του έπεσε το σανδάλι, κατά σύμπτωση στα πόδια του Βασιλιά Ιοβάτη την ώρα που περπατούσε και ενημερωνόταν από τον σύμβουλο του για τα νέα της πόλης .

Ο σύμβουλος κίνησε να πάρει το σανδάλι, αλλά τον σταμάτησε ο

Ιοβάτης. Τότε εκείνος, έσκυψε και πήρε το σανδάλι στα χέρια του, θαύμασε την κομψότητα του, σκεπτόμενος πόσο όμορφο θα ήταν το πόδι εκείνης που το φορούσε.

Αμέσως γύρισε προς τον σύμβουλο του και τον διέταξε να αναζητήσουν την κοπέλα που το σανδάλι ταίριαζε στο πόδι της.

Αρχικά ο σύμβουλος προσπάθησε να μεταπείσει τον Ιοβάτη, εξηγώντας του πως είναι σχεδόν αδύνατον να βρεθεί η κάτοχος του σανδαλιού. Ο Ιοβάτης δεν δέχθηκε καμία αντίρρηση και διέταξε να ξεκινήσουν άμεσα την αναζήτηση της κοπέλας που ανήκει το όμορφο σανδάλι.

Μετά από πολλές εβδομάδες κατάφεραν και βρήκαν την Ροδόπη και την οδήγησαν στον Ιοβάτη, που γοητευμένος από την ομορφιά της, έστειλε τα μαντάτα στους γονείς της κοπέλας ότι θέλει να την παντρευτεί και να την κάνει βασίλισσα του βασιλείου του αλλά και βασίλισσα της καρδιά του.

Οι γονείς της συμφώνησαν και έγινε ο γάμος που κράτησε τέσσερα μερόνυχτα και γιόρτασαν όλοι τον έρωτα και την αγάπη του βασιλιά τους για τη Ροδόπη, που γνωρίστηκαν χάρη στον αετό που έκλεψε το χρυσό σανδάλι της.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΑΥΡΟΚΑΘΑΠΤΩΝ

Νατάσα *Τσιτσιριδάκη*

*Στη μέση του αστραφτερού γιαλού ένα νησί είναι, η Κρήτη, όμορφη και πολύκαρπη και θαλασσοζωσμένη. Κατοίκους έχει αρίθμητους και πόλεις ενενήντα.[...]. Πόλη μεγάλη είναι η Κνωσός και βασιλιάς της ο Μίνωας, που κάθε εννιά χρόνια συνομιλούσε με το Δία.
- Όμηρος, Οδύσσεια.*

Η Ναυσιθή κρατούσε τη περίτεχνα διακοσμημένη, κοκάλινη λαβή στο χέρι της και περιεργαζόταν το είδωλο της στον καθρέφτη. Έδινε μεγάλη σημασία στην εμφάνιση της, ως γνήσια Μινωίτισσα. Σπαταλούσε αρκετές ώρες της ημέρας ώστε να δείχνει εντυπωσιακή, αλλά δεν παραπονούνταν καθότι το αποτέλεσμα την αντάμειβε με το παραπάνω. Το παρουσιαστικό της δεν άφηνε κανέναν ασυγκίνητο στο παλάτι και ο άντρας της ο Ρηγινός κορδωνόταν από υπερηφάνεια, όποτε την είχε συντροφιά στις κοινωνικές εκδηλώσεις.

Ψηλή και λιγνή κοπέλα με σταρένιο δέρμα και θελκτικές καμπύλες. Το πλούσιο και στήτο στήθος της που καμάρωνε ακάλυπτο μέσα από τα ολοκέντητα ,στενά κορσάζ των πλουμιστών φορεμάτων της με τους φραμπαλάδες, έκανε πολλές καρδιές να την ποθούν μυστικά. Εκείνη όμως είχε μάτια μόνο για τον άντρα της.

Άξιος τεχνίτης του παλατιού, ο Ρηγινός ,με εφευρετικό μυαλό που δεν γνώριζε περιορισμούς. Από τους καλύτερους στη δουλειά του και τίμιος. Όμορφος άνθρωπος μέσα κι έξω. Είχε μεγάλη αδυναμία στη Ναυσιθόη και φρόντιζε να της το δείχνει με κάθε ευκαιρία.

Η ζωή κυλούσε παραμυθένια και για τους δυο. Ο Ρηγινός κάθε πρωί αφού έκανε το μπάνιο του, τραβούσε για το παλάτι και μεγαλουργούσε στη δουλειά του, ενώ η γυναίκα του, αφού έπαιρνε κι εκείνη το μπάνιο της ,έβρισκε το κορμί της με το αγαπημένο της αιθέριο έλαιο από τριαντάφυλλο και συνέχιζε με τον καλλωπισμό της.

Κόκκινα χείλη, μάγουλα ,λοβοί αυτιών και νύχια. Μαύρη βαφή στα αμυγδαλωτά της μάτια και περίτεχνοι κότσοι στα πλούσια μαλλιά της, με μικρές παιχνιδιάρικες μπούκλες να στεφανώνουν το αγγελικό πρόσωπο της. Τελευταία πινελιά μετά κι από το ντύσιμο, τα κοσμήματα ,οι ζώνες και οι κορδέλες ή τα καπελίνα για τα μαλλιά. Αυτά συμπλήρωναν την ούτως ή άλλως κομψή παρουσία της.

Έπειτα θα ύφαινε στον αργαλειό της ή θα άλεθε σιτάρι στον οικογενειακό τους μύλο.

Πολλές φορές συναντούσε τις φίλες της στα σαλόνια των μεγάρων και κεντούσαν με τις ώρες ή έπαιζαν ζατρίκιο, οπού ήταν και από τις αγαπημένες της ασχολίες, καθότι η θεά τύχη την ευημερούσε και της πρόσφερε απλόχερα νίκες.

Δεν ήταν όμως επικεντρωμένη μόνο σε αυτά. Η Ναυσιθόη ήταν άρτια τοξοβόλος και άσσος στο κυνήγι. Η άψογη φυσική της κατάσταση της επέτρεπε να λαμβάνει μέρος σε επικίνδυνα αγωνίσματα, όπως τα ταυροκαθάψια. Την εξίταρε αυτό το επικίνδυνο παιχνίδι με τον ταύρο και φρόντιζε να είναι συχνά μια εκ των τεσσάρων ταυροκαθαπτών.

Οι γιορτές της άνοιξης είχαν ξεκινήσει λοιπόν και η αυριανή ήταν μεγάλη μέρα για το ζεύγος, αφού θα λάμβαναν μέρος και οι δυο τους στα ταυροκαθάψια. Είχαν φροντίσει να μάθουν κάθε λεπτομέρεια αυτού του αγωνίσματος και τους μάγευε όλη η ιεροτελεστία.

Ο ταύρος δεν έπρεπε να πεθάνει. Τουλάχιστον όχι εκεί. Γι' αυτό σπάνια κρατούσαν λόγγες στην αρένα και όταν το έκαναν ήταν καθαρά για να νευριάσουν περισσότερο τον ταύρο. Τις πιο πολλές φορές κρατούσαν κάποιο ρόπαλο ή κάποιο δίχτυ για να τον ταραξουν. Κάποιοι ταύροι σκοτώνονταν μετά σε ειδική τελετή από τους αρχιερείς.

Γυναίκες και άντρες έβαζαν την ίδια στολή και επιδίδονταν με σθένος σε ακροβατικές επιδείξεις έχοντας τις επιδοκιμασίες του πλήθους που τους παρακολουθούσε για επιβράβευση.

Η μέρα λοιπόν είχε φτάσει. Ο Ρηγινός και η Ναυσιθόη καθαροί , περιποιημένοι , έτοιμοι ψυχικά και σωματικά , ήταν στην αρένα μαζί με άλλο ένα ζευγάρι και περίμεναν την εκκίνηση. Η αρρενωπότητα των ανδρών και η ντελικάτη φύση των γυναικών είχε μαγέψει ήδη το πλήθος. Το σήμα δόθηκε και ο ταύρος επέβαλε τη παρουσία του στην αρένα. Εισέβαλε με ένταση από τη πύλη και βάλθηκε να κατασπαράξει τους εχθρούς που του κουνούσαν ,θαρρείς περιπαιχτικά, τα κόκκινα δίχτυα με νεύρο. Ένα άτομο προσπαθούσε να καταφέρει τον ταύρο να τον κυνηγήσει, ενόσω οι υπόλοιποι έψαχναν ευκαιρία να κάνουν το μεγάλο άλμα από πάνω του.

Ο Ρηγινός ήταν ο πρώτος που κατάφερε να πηδήξει πάνω από το ζώο και με μια τούμπα στον αέρα, πριν τη προσγείωση του, ξεσήκωσε το πλήθος, το οποίο ξέσπασε σε επευφημίες. Έπειτα προκάλεσε τον ταύρο να τον πάρει στο κατόπι, ενώ η λεπτεπίλεπτη συναθλήτρια τους έτρεξε κατά πάνω του και πιάνοντας τα κέρατα του, τίναξε στον αέρα το κορμί της. Για λίγα δευτερόλεπτα έμοιαζε σαν ένα περιστέρι που πετά αβίαστα στον αέρα και προσγειώνεται με χάρη στη γη να ξεκουράσει τα φτερά του. Το πλήθος εκστασιασμένο πλέον ζητωκραύγαζε. Αυτό ήταν και η αιτία που η Ναυσιθόη αποσυντονίστηκε και κάνοντας λάθος υπολογισμούς, ξεκίνησε το άλμα της νωρίτερα.

Ο κόσμος πάγωσε στις θέσεις του, ενώ οι μανάδες έκλειναν τα μάτια των παιδιών τους. Ήταν βέβαιο πως, εντός ολίγου τα κέρατα του ταύρου θα διαπερνούσαν και θα ξέσκιζαν τη σάρκα της. Κατάλαβε κι η ίδια το τραγικό της λάθος και ψάχνοντας με το βλέμμα της τον άντρα της για το στερνό αντίο, ψέλλισε μια προσευχή στη Θεά- Μητέρα, τη δαμάστρια των θηρίων.

Εκεί που όλα έμοιαζαν να έχουν τελειώσει, ο Ρηγινός με ένα ακαριαίο τίναγμα, γράπωσε το κορμί της λατρεμένης του γυναίκας, γλυτώνοντας το από τα σουβλερά κέρατα του θηρίου. Ταυτοχρόνως ο άλλος άντρας της παρέας, ο οποίος ήταν και ο μόνος που κρατούσε λόγχη, την εκσφενδόνισε με δύναμη στο άμοιρο ζωντανό.

Ο ταύρος πληγωμένος πια, γονάτισε με τα δύο μπροστινά του πόδια στο έδαφος, σκύβοντας ανήμπορος το κεφάλι του, τάχα μου σε μια μακάβρια υπόκλιση στον θάνατο ή στο μεγαλείο της αγάπης των δύο νέων και ξάπλωσε στο έδαφος, παραδομένος στην ήττα του.

Ο κόσμος αυτή τη φορά δε βιάστηκε να χαρίσει το χειροκρότημα του στους αγωνιστές, καθώς παρατηρούσαν άφωνοι και τρομαγμένοι το αίμα που ανέβλυζε από μια ανοιχτή πληγή στα πλευρά του Ρηγινού. Όταν όμως αυτός στάθηκε όρθιος διαβεβαιώνοντας τους ότι ήταν μια απλή γρατζουνιά, τα χειροκροτήματα και τα χαμόγελα έδιναν κι έπαιρναν. Το ζευγάρι γλύτωσε με μικρά σημάδια που θα τους θύμιζαν για πάντα τη τελευταία μέρα που αγωνίστηκαν ως ταυροκαθάπτες και ο ταύρος θυσιάστηκε για χάρη της “Βριτόμαρτις” Θεάς.

ΣΤΟΛΙΔΙΑ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΗΣ

Κατερίνα Χαρίση

Η αγορά πίσω από τις στολισμένες κιονοστοιχίες παίρνει ζωή πριν ακόμα τη φωτίσει ο ήλιος. Οι αγρότες θα περάσουν πρώτοι σαλαγώντας τα κοπάδια τους, ενώ οι κυνηγοί γέρνουν από το βάρος των λαγών και των πουλιών με τα φτερά γυρισμένα προς το ράμφος τους, που κρέμονται από ένα χοντρό κλαδί στον ώμο τους.

Τα χέρια των εμπόρων δουλεύουν γρήγορα, επιδέξια και μηχανικά. Με κλαδιά και πλεγμένα καλάμια στήνουν τις παράγκες για να απλώσουν το εμπόρευσμά τους. Με τη δύση του ήλιου θα τις χαλάσουν πάλι. Άλλοι αραδιάζουν τηνπραμάτεια τους στο χώμα, κάτω από τη σκιά ενός δέντρου. Η μέρα είναι μεγάλη και ο δρόμος μέχρι τη νύχτα μακρύς για να την περάσουν κάτω από τον καυτό ήλιο.

Από τα γύρω αγροκτήματα φτάνουν κάθε λογής προϊόντα για ανταλλαγή. Μέσα από τα μικρομάγαζα οι μυρωδιές πλημμυρίζουν τον καθαρό αέρα. Τουρσί, λάδι και κρασί, θυμιάμα, ώριμα φρούτα, μήλα, μούσμουλα, η γεμάτη μυρωδιά του δέρματος και φρεσκάδα της γης στην πρασινάδα. Ένας αλλαντοπώλης πουλάει ζεστά λουκάνικα με την τάβλα περασμένη στο λαιμό του. Μια φτωχή λαχανοπώλισσα κάθεται κατάχαμα και καθαρίζει χόρτα, ενώ γύρω της έχει απλωμένα σουσάμι, όσπρια και κρεμμύδια. Κοντά της είναι μια νεαρή γυναίκα που έχει φέρει κρίθινα φύλλα για πίτα. Όμορφα κορίτσια στα χρωματιστά ιμάτιά τους πουλάνε στεφάνια από αγριολούλουδα.

Οι επόπτες της αγοράς τριγυρνούν σε κάθε γωνιά και φροντίζουν οι έμποροι να τηρούν τις διατάξεις του νόμου. Ένας από αυτούς μετράει με το βλέμμα του το μήκος των ψωμιών. Ένα αγοράκι τυλιγμένο με χλαμύδα τραβά το χέρι της γριάς παραμάνας του προς μια αρμαθιά με ζεστά κουλούρια. «Αγοράστε λάδι!», «Άιντε στο ξίδι!», «Μισός οβολός το ψητό κρέας!» ακούγονται οι δυνατές φωνές τωνπραματευτάδων. Η αγορά της Αθήνας έχει ήδη ξυπνήσει.

Από μακριά ακούγεται η καμπάνα του ψαράδικου και σε λίγο εμφανίζονται οι μεγάλωσωμοι και φωνακλάδες ψαράδες, φορτωμένοι τα καλάθια τους, σέρνοντας τα κάρα τους. Τόνος από τον Πειραιά, μπαρμπούνια του Αρχιπελάγους, χέλια από τον Εύξεινο Πόντο. Μερικοί επόπτες αμέσως παίρνουν θέση κοντά στους ψαράδες, για να μην τους αφήσουν να ρίχνουν νερό στα ψάρια.

«Στόλισε την αγαπημένη σου με αυτό το στεφάνι!» μια γυναίκα δείχνει στους αξιωματικούς τα λουλουδένια στεφάνια της, αλλά εκείνοι έχουν τις περικεφαλαίες τους γεμάτες βραστά λαχανικά και φρούτα και την αγνοούν. Ο θόρυβος είναι εκκωφαντικός. Η σκόνη καμιά φορά τσουζει τα μάτια. Αργοπορημένος φτάνει κι ένας χωριάτης που κουβαλά στην πλάτη του ένα σακί γεμάτο μικρά γουρουνάκια που σκούζουν.

Φτωχοί και πλούσιοι, έμποροι και αγοραστές, γραμματιζόμενοι, καταστηματαρχες, δούλοι και αξιωματικοί, αγρότες και ψαράδες, τεχνίτες, άνθρωποι ντυμένοι με κουρέλια, άνθρωποι μέσα σε φίνα, πολύχρωμα υφάσματα. Τυρί σε πλεκτά καλαθάκια, φρούτα, καρποί της Ελληνικής γης πάνω σε πράσινα φύλλα. Ταχυδακτυλουργοί και δαμαστές φιδιών,

αρωματοπώλες, μάγειροι και σαγματοποιοί. Τα πάντα είναι προς πώληση σε τούτη την αγορά. «Σύκα, συκοφάντες, σταφύλια κι αγλάδια, γογγύλια, τριαντάφυλλα, εφευρέσεις, μούσμουλα και μήλα. Κοιλιά βραστή, φρέσκο τυρί και μέλι, γλυκό, μπιζέλια και ψηφοδόχες, μύρτο, υάκινθο και μάρτυρες για δίκη.»

Σε μια περιποιημένη παράγκα από πλεκτά καλάμια, ένας νέος άντρας πίσω από τον πάγκο του που τον έχει καλύψει με ένα φωτεινό κίτρινο ύφασμα που σέρνεται στο χώμα, καλεί τον κόσμο να δει και να θαυμάσει ο εμπόρευμά του. Έχει μπροστά του ξερά σύκα, καρύδια, μυρωδικά, φρεσκοκομμένα τριαντάφυλλα, αγαλματάκια από τερακότα και φτηνά στολίδια που φτιάχνει και δένει μόνος του, μαζεύοντας υλικά από περισσεύματα των τεχνιτών. Γυαλί, μέταλλο, πέτρα, ακόμα και κουκούτσια φρούτων. Καμιά φορά πλέκει κορδέλες σε πολύχρωμες πλεξούδες από ρετάλια που πετάνε οι υφασματοπώλες όταν ξεστήνουν.

Νιώθει κάτι να κινείται κάτω από τον πάγκο του και διώχνοντας βιαστικά το γέρο που του έχει πιάσει την κουβέντα χωρίς να σκοπεύει να αγοράσει τίποτα, σκύβει να δει. Το αγόρι τον κοιτάζει μέσα στα κουρέλια του με μάτια ορθάνοιχτα. Στα βρώμικα χέρια του κρατάει ένα κουλούρι. Ένα κοριτσάκι κρατά τη μητέρα του από την άκρη του ιματίου της, κάνοντας συνεχώς ερωτήσεις. Εκείνη του απαντά αφηρημένα με το βλέμμα της να χάνεται στα πολύχρωμα υφάσματα και τις γυαλιστερές λουρίδες λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Δε σου έχω πει ότι δε θέλω να κλέβεις;» Ο νεαρός έμπορος κοιτάζει το αγόρι μέσα στα πόδια του με θυμό που αμέσως σβήνει. Το παιδί είναι αξιολύπητο, κοκαλιάρικο, βρώμικο και τρομαγμένο. «Ποιον έκλεψες πάλι;»

«Κανέναν!» του απαντά εκείνο λαχανιασμένο κουνώντας δυνατά το κεφάλι του. «Ένας άντρας λιποθύμησε στο ιχθυοπωλείο, ο ψαράς του έριξε νερό από το αγγείο του, αλλά ράντισε και τους διπλανούς του και κάποιος το πέταξε γιατί μουσκεύτηκε. Ξέρεις ότι δεν κλέβω πια, Πειθέα!» Τα μάτια του αγοριού είχαν βουρκώσει. «Μόνο... μαζεύω, όσα περισσεύουν, όσα πετάνε οιπραματευτές σαν ξεπουλήσουν!»

Ο Πειθέας αναστέναξε και τράβηξε το αγόρι από την κρυψώνα του. «Έλα εδώ να καθίσεις μαζί μου, να πιεις νερό και να ξεκουραστείς.» Εκείνο

υπάκουσε και κάθισε δίπλα του. «Τι φτιάχνεις εκεί;» τον ρώτησε, βλέποντάς τον να πλέκει γυάλινες χάντρες με κομμάτια λεπτής κορδέλας. «Στολίδια για τα μαλλιά της...» έκοψε τη φράση του κι αμέσως διόρθωσε. «...των γυναικών». Το αγόρι όμως ήταν έξυπνο. Ήξερε ότι του έλεγε ψέματα.

Ο Πειθέας ήταν καλός και τίμιος, αλλά τεχνίτης δεν ήταν. Και το αγόρι μπορεί να ήταν μικρό, όμως ήξερε πως ο Πειθέας ήταν ερωτευμένος με τη μεγαλύτερη αδερφή του. Ήταν εργατικός και πεισματάρης, η παράγκα του ήταν πάντα γεμάτη εμπόρευμα και δούλευε καλά στην αγορά. Έκανε ανταλλαγές, μάζευε περισσεύματα από τα εργαστήρια, έπιαναν λίγο και τα χέρια του κι έτσι κολλούσε και καθάριζε τα αγαλματίδια, ή έφτιαχνε στολίδια. Το αγόρι ήπια νερό κι έφαγε το κουλούρι του αμίλητο. Έμεινε μαζί του μέχρι αργά. Το μεσημέρι κρύφτηκε πάλι κάτω από το κίτρινο ύφασμα και κοιμήθηκε στο χώμα.

Ήταν απόγευμα όταν ξύπνησε και ο κόσμος στην αγορά είχε αραιώσει. Ο Πειθέας έριξε νερό στα χέρια του και καθάρισε το πρόσωπο του αγοριού, τίναξε τη σκόνη από πάνω του και του έδωσε φρούτα και μερικά σύκα να πάρει μαζί του. Ύστερα πήρε ένα τριαντάφυλλο κι έδεσε στο μίσχο του τη χρωματιστή κορδέλα με τις γυάλινες χάντρες. «Αυτό, να το κρύψεις καλά», του είπε και του το πέρασε μέσα από τα κουρέλια του. «Να της το δώσεις αργά τη νύχτα, όταν έχουν κοιμηθεί όλοι.»

«Μην ανησυχείς, το έχω κάνει τόσες φορές!» Το αγόρι τον ευχαρίστησε κι έκανε να φύγει, έκανε μερικά βήματα και γύρισε πίσω. Ο Πειθέας ετοιμαζόταν να μαζέψει το λιγιστό εμπόρευμα που του απέμεινε, με τη σκέψη του να χάνεται στα χρυσά μαλλιά της όμορφης νέας που αγαπούσε, που για κείνη έφτιαχνε όλα τα φθηνά στολίδια του, χωρίς να ξέρει ούτε το όνομά της. Κι ας έχει μαζέψει ξανά και ξανά από τους δρόμους της αγοράς το μικρό αδερφό της. Όσες φορές κι αν τον είχε ρωτήσει, εκείνος αρνούσαν να του πει, λέγοντάς του ότι όταν θελήσει η ίδια, τότε θα το μάθει. Έτσι ο Πειθέας δεν ξαναρώτησε.

«Γιατί γύρισες;» τον ρώτησε απορημένος. Το αγόρι ντράπηκε που κόντεψε να ξεχάσει το σημαντικότερο λόγο για τον οποίο βρέθηκε σήμερα στα πόδια του Πειθέα. Έβγαλε από τον κόρφο του ένα πακετάκι τυλιγμένο σε διάφανο λευκό ύφασμα. Του το έδωσε με σκυμμένο κεφάλι. «Με

συγχωρείς, παραλίγο να φύγω και να το ξεχάσω». Ο Πειθέας σάστισε με το αγόρι, αλλά πήρε το πακετάκι από τα χέρια του κι εκείνο εξαφανίστηκε τρέχοντας. Ξετύλιξε το απαλό ύφασμα και ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Καθώς ξεδίπλωσε την τελευταία του πτυχή, είδε μια ολόχρυση τούφα από τα μαλλιά της αγαπημένης του και κεντημένο το όνομά της.

Νηφαίη.

ΜΙΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Σία Πέτρου

- Δάσκαλε, δάσκαλεεεεεεεεε!!!
- Μη φωνάζεις έτσι θα σε ακούσουν οι Σπαρτιάτες και θα νομίζουν ότι κάνουμε επίθεση!
- Εε δάσκαλε φώναξα, τι φώναξα; Ορμάτε;
- Μίλα.
- Η Εριφύλη σε θέλει στο σπίτι.
- Τι να κάνω στο σπίτι; Εδώ μπορώ να ακούω τις σκέψεις μου. Αν η Εριφύλη αρχίσει ν' αστράφτει και να βροντά από τα νεύρα της, ο Δίας μπροστά της είναι πρόβατο. Άντε πάμε.”

Στο σπίτι η Εριφύλη ήταν ήδη έξω φρενών με τα νέα που έμαθε για την απόφαση του Τρύφωνα για την υποψηφιότητα του για τη κλήρωση στην βουλή των πεντακοσίων.

“- Εριφύλη γυναίκα μου γιατί φωνάζεις;

- Πόσα χρόνια είμαστε μαζί;

- Πολλά που θέλω να ξεχάσω. είπες σιγανά

- Τι;;;!!!!!!

- Πολλά χρόνια γυναίκα μου.

- Πόσα χρόνια καταθέτεις προτάσεις στην βουλή;

- Μα δεν έχω καταθέσει καμία πρόταση.

- Αυτό είναι το θέμα! Καμία πρόταση, καμία προσπάθεια να γίνεις μέλος των πεντακοσίων. Ο Τρύφωνας ο γιος της αδερφής μου έχει τα μισά σου χρόνια! Έχει καταθέσει ήδη τρεις προτάσεις! Και σήμερα έθεσε υποψηφιότητα.

- Ναι αλλά ..

- Τα μισά σου χρόνια έχει και έχει τη σοφία της κουκουβάγιας της Θεάς Αθηνά, αναρωτιέμαι αν είσαι τόσο σοφός όπως λένε οι γέροντες.

- Εριφύλη!

- Εσύ μέχρι τώρα ούτε μια φορά! Τόσες φορές σου έχει πει ο Ευκλείδης να βάλεις το όνομα σου για την κλήρωση της βουλής των πεντακοσίων και εσύ αρνείσαι συνεχώς! Δεν σκέφτεσαι ότι αν κληρωθείς θα ανέβει η κοινωνική μας θέση στην Αθήνα, δεν σκέφτεσαι τη θέση που θα έχω ανάμεσα στις γυναίκες Αθηναίες!

- Αλίμονο μας!

- Αλίμονο; Και μη νομίζεις ότι δεν ξέρω τι λες πίσω από την πλάτη μου.”
κοιτάζοντας τον στραβά.

Βλέποντας πως τον κοιτούσε η γυναίκα του, τον έπιασε βήχας. Και έκανε να φύγει για να πιει νερό.

“ - Μη τολμήσεις να φύγεις! Δε τελείωσα ακόμη!

- Μα Εριφύλη μου να πω νερό.

- Να πνιγείς, μα τω Δία! Την κόρη μας τη σκέφτηκες; Πως θα βρει ένα καλό σύζυγο; Ούτε αυτό το σκέφτηκες!!

- Θα βρεθεί άξιος σύζυγος για τη κόρη μας όταν έρθει η ώρα της.

- Θα βάλεις υποψηφιότητα θέλεις δε θέλεις, μα την Ήρα! Ειδάλλως στην κάμαρη να μη ξαναπατήσεις!

- Εριφύλη τα έχεις όλα, είσαι από τις πιο γνωστές Αθηναίες, η οικογένεια είναι από τις εύπορες της πόλης μας, η κόρη μας είναι από τις πιο όμορφες κοπέλες της πόλης και εσύ συνεχίζεις να φωνάζεις για τη βουλή των πεντακοσίων.

- Καλώς δεν θα φωνάζω, αλλά λες πολύ συχνά ότι θα ήθελες να κάνεις αλλαγές και γίνει το πολίτευμα της Αθήνας μας πιο δημοκρατικό, αντί να κάνεις κάτι γι' αυτό προτιμάς να διδάσκεις τη φιλοσοφία σου στα δέντρα και τα ζώα του δάσους! Μα αν δεν αποφασίσεις να βάλεις υποψηφιότητα πως θα κάνεις τις αλλαγές που τόσο επιθυμείς;

- Εριφύλη μου, όταν δεν φωνάζεις ακούγεται η φωνή σου πιο λογική. Σου υπόσχομαι πως αύριο κιόλας θα βάλω υποψηφιότητα για τη βουλή των πεντακοσίων και εύχομαι να καταφέρω να υλοποιήσω τις αλλαγές που τόσο επιθυμώ!

- Κλεισθένη μου, να ακούς τη γυναίκα σου!

- Αλίμονο μου, αν σ' άκουγα συνεχώς θα είχε φτωχύνει η ακοή μου.

**Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του ΟVI μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!**

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

©2016 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

©2016 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού

Τα βιβλία των εκδόσεων Ovi magazine & Ovi Greece μπορείτε να τα βρείτε μόνο στις σελίδες του διαδικτυακού περιοδικού www.ovimagazine.com

Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικου και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε: info@ovimagazine.com
ή Δημήτρης Κοντογιάννης: info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος βιβλίου απο όποιο μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτυπωση, ραδιοφωνική η τηλεοπτική αναγωση) χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο βιβλίο διατίθεται δωρεάν.

Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό, παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

**Περισσότερα βιβλία απο τα ράφια του απορσεις μπορείτε να βρείτε
ΕΔΩ!**

Αρχαία Παιχνίδια
Απρίλιος 2016

Gordana Mudri, Σία Πέρρου, Νατάσα Τσιτσιριδάκη, Κατερίνα Χαρίση

Εκδόσεις: **Oni magazine**
Oni Greece
aporseis.gr

Design: Thanos

Gordana Mudri, είναι από την Κροατία με ταλέντο στις λέξεις και στα χέρια, το μυαλό γεμάτο εικόνες που θέλουν να ξεφύγουν και συρτάρια με χειρόγραφα που θέλουν να δραματούσουν.

Σία Πέρρου, η αγάπη για το βιβλίο σταδιακά οδηγεί και το γράψιμο.

Νατάσα Τσιτσιριδάκη, Δημιουργός με φαντασία αχαλίνοτη και Κρητική

Κατερίνα Χαρίση, συγγραφέας πολυγραφότατη από τρέλα και πάθος, σύζυγος και μαμά δυο υπέροχων γιων.

ΑΡΧΑΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Εκδόσεις: **Αποψεις**